Recensie: The Ethereal Paradox ****

corso Berchem
vrijdag 16 januari 2026

foto © Kayin Luys

Recensie:
Een staande ovatie ontving Zoë Chungong tijdens haar première van The Ethereal Paradox in c o r s o. Een vrouw is meer dan haar lichaam, zo stelt de maakster in haar 45 minuten durende empowerende danssolo. "Men I would call boys, called me princess, woman, girl. All of these words had replaced and simplified me." klinkt het onder andere in de tekst.

The Ethereal Paradox bestaat uit drie delen. Zoë Chungong kiest voor drie verschillende dansstijlen uit verschillende tijden. Voor de roaring twenties bestudeerde ze de Charleston. Daarvoor deed ze video research en bekeek ze films uit die periode, om de dansstijl te begrijpen en die zich zelf aan te leren. Die krijgen we te zien nadat ze zichzelf aan een meubelstuk dat naar die tijd refereert opgemaakt heeft, en haar zwart-zilveren jurk heeft aangetrokken. De song die we dan te horen krijgen, is Bessie Smith met Nobody Knows You When You're Down and Out uit 1929. Een nummer dat op het einde van de voorstelling trouwens ook nog even terugkeert.
Het resultaat is een vrolijke, speelse, snelle opener waarbij Zoë's voeten- en handenwerk spontane bewegingen uitvoeren die vooral de verticale lijnvoering onderstrepen. De handen zien we de voeten aantikken wanneer die onder andere meermaals kort naar buiten getrokken worden.
Een stuk tekst uit het feministische The Beauty Myth van Naomi Wolf wordt geprojecteerd: 'The attraction of what they are holding is that it is not a woman, but a two-dimensional woman-shaped blank.' Als tweede dansstijl kiest Zoë voor de Commercial Heelsstijl, een mengvorm van hiphop, jazz, burlesque en ballet, waarbij de vrouwelijke vormen geaccentueerd worden en de vrouw kracht uitstraalt terwijl ze vooral de grond opzoekt om daar liggend op haar rug of draaiend - wat de buitenwereld vooral beschouwt als sensuele en sexy - bewegingen uit te voeren. Haar lichaam doet ze golven, de cirkelvorm komt hier goed tot haar recht. Zoë vindt dat deze stijl ook heel powerful kan zijn en vrij van die seksuele connotaties. Reden waarom ze deze stijl als voorbeeld gebruikte.
Tenslotte trekt ze de kaart van Contemporary Dance wat voor haar aanvoelt als de meest organische stijl en die brengt ze op een eigen tekst. We zien haar dansen op het ritme van haar persoonlijke ervaring en gedachten en zoekt zo hoe ze haar lichaam weer kan toe-eigenen wanneer het bekeken werd. Haar bewegingen zijn nu hoekiger, en volgen eerder de figuur van lijnen dan wel van golvende bewegingen.
Uit haar teksten onthouden we onder andere de volgende zinnen: "Gladly starve myself, work out until I pass out and buy whatever will make me feel pretty. Bodies are no longer just bodies. They are trends to follow.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Pretty girls are no longer pretty girls they've become bodies." en "Men I would call boys, called me princess, woman, girl. All of these words had replaced and simplified me."
Eindigen doet Zoë met The Ethereal Paradox door 'All human beings deserve human places' te projecteren, een oproep tot gelijkheid, rechtvaardigheid en het creëren van omstandigheden waarin iedereen een veilig, waardig en bloeiend leven kan leiden.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.